

ramme andre Medlemmer, som jeg sætter mere Pris paa, f. Eks. endogsaa den højtærede Justitsminister, og jeg vil derfor henstille — og dette er en alvorlig Henstilling —, om man ikke kunde finde et eller andet Middel til at begrænse dette overhaandtagende Lovgivningsarbejde her i Landet. Jeg kender ikke noget Trylleord, men jeg kender et simpelt Middel dertil, og det er, at man nøje overvejer de Lovforslag, som man gennemfører. Men til en nøje Overvejelse hører der Tid, og jeg beklager derfor, at dette Forslag, der i alt væsentligt er lige lydende med Kommissionens Forslag, ikke er fremkommet før den 4. Marts, uagtet Kommissionsbetænkningen forelaa allerede i Begyndelsen af December Maaned. Og saa udtaler Justitsministeren endda Haabet om, at det maa kunne være færdigt til den 18. Marts, altsaa i Løbet af 14 Dage, saaledes at det kan træde i Kraft den 1. April. Jeg tror, at dette Haab vil vise sig at være et forfængeligt Haab. Jeg vil haabe, at dette Lovforslag maa blive nøje overvejet i et Udvalg, for det er ikke nogen helt ligegyldig Sag og ikke helt nogen Ekspeditions-sag, vi her staar overfor, saaledes som den fremkomne sagkyndige Kritik har vist. To af vore ansete Sindssygelæger har jo i „Ugeskrift for Læger“ udtalt sig mod Forslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, og der foreligger i disse Udtalelser en Antydning af, at samtlige Overlæger ved Statens Sindssygehospitaller har afgivet en Erklæring med Hensyn til en paatænkt Ordning, uden at denne Erklæring ses at fremgaa af Medicinalkommissionens Betænkning.

Jeg skal derefter tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om Kommissionens Betænkning i formel Henseende. Jeg er meget glad ved, at Lovforslaget er ledsaget af oplysende Motiver, men naar der Side 21 siges til § 4, at „Bestemmelserne i denne Paragraf giver Udtryk for, at Direktøren er et Mellemlid mellem Hospitalerne og Justitsministeriet“, bøjer jeg mig i dyb Ærbødighed for den geniale Klarlæggelse, der har fundet Sted ved disse Ord, og ikke mindre bøjer jeg mig for Bemærkningen til § 6, at „Formaalet med denne Paragraf er at sikre Direktøren Midlerne til i paa-kommende Tilfælde at kunne faa Forhold paa Hospitalerne behørigt oplyst“. Mon ikke

enhver, der læser, at Direktøren skal have Lov til at henvende sig til Politiet for at faa Forhold paa en Anstalt oplyst, skulde kunne sige sig selv, ogsaa uden at det skrives, at Formaalet er at sikre ham Midlerne til at faa det oplyst? Side 7, hvor der tales om Økonomien, staar der i Slutningen af første Stykke, hvor Talen er om den meget betydelige Forskel i Hospitalernes Udgift, „at denne derfor kun kan have sin Grund i manglende Centralisation af Hospitalernes økonomiske Ledelse“. Der er dér et Punkt, hvor Logikken fuldstændig brister. Grunden til Forskellen er jo den, at den ene Overlæge er mere økonomisk, interesserer sig mere for den Side af Sagen end den anden, og det, man ønsker, er at vise, at man kan afhjælpe dette ved at skabe en Centralisation. Men jeg maa sige, at lige saa meget, som jeg er slaaet af Logikken i de første Bemærkninger, lige saa lidet er jeg imponeret af Logikken i de sids.e.

Naar jeg saaledes har fremdraget nogle formelle Punkter af Betænkningen, er det, fordi jeg ønsker at vise, at den ogsaa i formel Henseende er mindre tilfredsstillende. At den er det i reel Henseende, ser man jo ganske klart, naar man ser paa Forslaget. Den Enighed, som er opnaaet, er i Virkeligheden kun en rent formel Enighed. Nogle har ønsket, at Direktøren skulde være en Læge. Andre har ønsket, at det skulde være en Jurist, atter andre, at det skulde være en Forretningsmand; derefter er man blevet enig om at kalde ham Direktør. Men det forekommer mig, at dette giver Lovforslaget en Attrapkarakter, som er mindre tiltalende. Det gør det maaske lettere at gennemføre det, navnlig hvis det gennemføres uden nøje Overvejelse, men det gør det saa sandelig ikke lettere at anvende det i Praxis, for dér vil de Vanskeligheder, som er fremhævede i Kommissionsbetænkningen, komme frem i samme Øjeblik, som man ind i Attrappen „Direktør“ putter Lægen, Juristen eller Forretningsmanden; saa vil Manglerne ved Ordningen vise sig. Saa vil der blandt andet vise sig den Mangel, at man ikke i dette Forslag har klaret hele Forholdet til den sagkyndige Konsulent i Sundhedsstyrelsen. Det er ganske klart, at den sagkyndige Konsulents Stilling bliver en ganske anden, i det Øjeblik det er en Forretningsmand, der staar